ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **T. Š** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 16. 9. 2015, č. j. 61 A 12/2015 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozsudkem ze dne 16. 9. 2015, č. j. 61 A 12/2015 – 42, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“), kterou se domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 15. 1. 2015, č. j. KrÚ 3256/2015/ODSH/8, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „magistrát“) ze dne 6. 10. 2014, č. j.: OSA/P-605/14-D/27, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že předně se zabýval námitkou prekluze odpovědnosti stěžovatele za přestupek. Magistrát učinil pokus o doručení zmocněnkyni stěžovatele na elektronickou adresu, ale doručení nebylo potvrzeno. Pokud následně po řádném poučení správní orgány písemnosti doručovaly na adresu trvalého pobytu zmocněnkyně stěžovatele, když ta jinou adresu pro doručování neuvedla, pak postupovaly v souladu s ust. § 19 odst. 8 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Bylo-li rozhodnutí krajského úřadu doručováno na adresu trvalého pobytu zmocněnkyně stěžovatele prostřednictvím držitele

poštovní licence a uloženo k vyzvednutí dne 19. 1. 2015, jak je prokázáno doručenkou, pak je za den doručení třeba považovat čtvrtek 29. 1. 2015 v souladu s ust. § 24 odst. 1 správního řádu. Jestliže byl skutek spáchán dne 15. 3. 2014 a rozhodnutí krajského úřadu nabylo právní moci dnem doručení (§ 73 odst. 1 správního řádu), pak odpovědnost stěžovatele za přestupek nezanikla. Žalobní námitka o zániku odpovědnosti za přestupek nemůže proto obstát, a stejně tak nemůže obstát ani námitka nezákonného doručování v průběhu správního řízení. Pokud jde o námitku provedení výslechu zasahujícího strážníka městské policie v rozporu se zákonem, pak se podle krajského soudu nejednalo o výslech, ale o jiný úkon správního orgánu, který byl řádně zdokumentován, přičemž magistrát ho použil k bližší identifikaci místa spáchání přestupku. V takovém postupu nespatřoval krajský soud vadu řízení, která by mohla mít vliv na vydání rozhodnutí ve věci. Z pořízeného úředního záznamu nevyplývá, že by tento nějakým způsobem doplňoval průběh měření, neboť ten je jednoznačně zachycen výstupem z použitého měřícího zařízení. Navíc místo přestupku je dostatečně specifikováno již v oznámení přestupku ze dne 15. 3. 2014. K námitce stěžovatele, že nebyl proveden řádný výslech zasahujícího strážníka, krajský soud uvedl, že ve věci přestupku není zákonnou povinností správního orgánu provádět výslech zasahujícího policisty a v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 - 48. Stěžovatel sice namítal „*zakřivení fotografie*“ a dále uváděl zcela bez konkrétních skutkově individualizovaných námitek, že „*mohlo*“ dojít k chybnému měření. Jestliže takovou obranu stěžovatele vyhodnotil magistrát jako nedůvodnou, měl takový postup oporu v jednoznačném důkazním materiálu, a to ve fotodokumentaci, kde je zachycen záměrný kříž na vozidle a jednoznačně identifikovatelná registrační značka vozidla spolu s uvedením naměřené rychlosti vozidla. Namítal-li stěžovatel, že mohlo dojít k chybě měření v důsledku chybného držení rychloměru, krajský soud zdůraznil, že se jedná pouze o ničím nepodložené úvahy stěžovatele. Měření bylo provedeno řádně, neboť jej provedl strážník městské policie, který byl řádně proškolen, a to jak k výběru stanoviště, tak k nastavení laserového měřiče a metodice měření. Výsledek měření byl upraven o možnou odchylku, která slouží právě ke krytí možných nepatrných odchylek mezi skutečnou a naměřenou rychlostí. Krajský soud tedy neshledal, že by teoretické úvahy stěžovatelem mohly vnést důvodné pochybnosti do skutkového děje, který byl jednoznačně prokázán. Nelze připustit, aby byl skutkový stav zdokumentovaný výstupem z kalibrovaného měřícího zařízení pořízený proškoleným strážníkem městské policie zpochybněn pouze teoretickými a hypotetickými přednesy bez uvedení jednoznačného racionálního důvodu se vztahem ke konkrétní věci. Mírné zakřivení fotografie samo o sobě, za situace, kdy záměrný kříž je umístěn na měřeném vozidle, takovým racionálním důvodem prolamujícím věrohodnost pořízeného výstupu z měřícího zařízení podle krajského soudu není.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Stěžovatel především zpochybnil, že by mu kdykoli byl jakýkoli e-mail obsahující vyrozumění ze dne 28. 8. 2014 doručen. Magistrát sice v rozhodnutí konstatoval, že tento vypravil, avšak na elektronickou adresu (X) nebyl takový e-mail doručen. Podle názoru stěžovatele v případě, kdy je jeden e-mail nedoručen, zjevně v důsledku technické chyby, nemůže taková situace ústit v krácení práv účastníka řízení k doručování e-mailem. Z této skutečnosti nelze činit závěry, že elektronický způsob doručování písemností nemůže přispět k urychlení řízení. K

takovému závěru by bylo nutné, aby k nedoručení došlo opakovaně, nebo aby bylo prokázáno, že se e-mail dostal do dispozice adresáta, a tento jej ignoroval (nepotvrdil jeho přijetí). Nenastane-li však ani jedna z těchto dvou situací, pak nelze vyloučit jednorázovou chybu technické povahy, ze které nelze dovozovat, že doručování na e-mailovou adresu nemůže přispět k urychlení řízení. Podle stěžovatele i případné potvrzení o přijetí e-mailu ze dne 28. 8. 2014 nemá v daném případě žádnou relevanci, neboť z jazykového výkladu ust. § 19 odst. 8 správního řádu lze dovodit, že povinnost adresáta potvrdit doručovanou písemnost se vztahuje pouze k písemnostem uvedeným v odst. 4 citovaného ustanovení, tj. k písemnostem doručovaných do vlastních rukou, tj. písemnostem podle ust. § 59 a § 72 odst. 1 správního řádu. Je přitom zřejmé, že „vyrozumění" ze dne 28. 8. 2014 takovou písemností nebylo, a tudíž nebylo nutné, ani možné předpokládat, že by adresát měl její přijetí potvrdit. Proto její nepotvrzení nebylo důkazem o tom, že by e-mailové doručování nemohlo přispět k urychlení řízení, neboť se na takovou písemnost hledí jako na doručenou zřejmě již okamžikem odeslání. Z uvedených důvodů stěžovatel setrval na názoru, že napadené správní rozhodnutí mu bylo doručeno teprve nahlédnutím do spisu dne 16. 3. 2015, neboť krajský úřad nevypravil rozhodnutí na požadovanou elektronickou adresu a (neúspěšný) pokus o doručení na adresu trvalého pobytu zmocněnkyně na sebe nemohl vázat právní účinky. Proto je na rozhodnutí krajského úřadu nutné hledět, jako na doručené po uplynutí lhůty k projednání přestupku podle ust. § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Krajský soud pochybil také v případě hodnocení zákonnosti vedeného řízení stran provádění důkazu svědeckou výpovědí. Ze správního spisu je zřejmé, že pracovník magistrátu telefonoval svědkovi za účelem zjištění skutkových okolností a pořídil o tom úřední záznam. Dotazuje-li se správní orgán třetí osoby, tj. svědka, po telefonu na skutkové okolnosti, pak nejde o „ne zcela standardní postup" jak uvedl krajský soud, ale o nezákonný postup. Tvrzení krajského soudu, že tato výpověď nebyla prováděna jako důkaz, nemůže obstát. Za situace, kdy se dokazování ve správním řízení omezuje na formální zápis věty „Čteny listinné důkazy ve spise na listu 1 až 12", přičemž podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu není vadou řízení, neprovádí-li správní orgán důkazy (viz rozsudek č. j. 4 As 118/2013 – 61), pak nelze fakticky stavět hranici mezi listinami založenými ve spise (podklady pro rozhodnutí) a provedenými důkazy. Navíc je zřejmé, že magistrát z obsahu „svědecké výpovědi" při rozhodování vycházel, neboť na jejím podkladě modifikoval skutkovou větu, která je obsažena ve výroku rozhodnutí. Je přitom další vadou rozhodnutí, pokud tuto skutečnost neuvedl v odůvodnění rozhodnutí, avšak z listin založených ve spise je zřejmé, že právě v důsledku telefonického dotazování svědka byl upraven popis místa údajného protiprávního jednání. Výrok rozhodnutí obsahující místo spáchání přestupku se tak opírá o nezákonně provedený důkaz nebo o nezákonně pořízené podklady. Takový postup magistrátu kdy stěžovatel nemohl být dotazování přítomen a klást svědkovi otázky, byl bezpochyby zásadním porušením zásady bezprostřednosti a ústnosti. Proto představoval zásadní vadu řízení, pro kterou měl krajský soud zrušit napadené správní rozhodnutí. Závěrem stěžovatel namítal, že napadený rozsudek je nezákonný pro nedostatečně zjištěný skutkový stav a neprovedení navrženého důkazu svědeckou výpovědí policisty. Stěžovatel v řízení před magistrátem tvrdil, že v případě, měří-li obsluha rychloměru tzv. „z ruky", může dojít ke zkreslení provedeného měření. Stěžovatel pak navrhl k prokázání svého tvrzení důkaz svědeckou výpovědí obsluhy rychloměru a návodem k obsluze. Krajský soud k této námitce, kterou stěžovatel zopakoval v žalobě, spolu s tvrzením, že správní orgány pochybily, když neprovedly navržené důkazy, uvedl, že „se jedná pouze o ničím

nepodložené úvahy žalobce“, a proto soud „vychází z toho, že bylo měřeno správně“, což krajský soud dovodil z toho, že je na fotografii čitelná registrační značka vozidla řízeného stěžovatelem. Takové vypořádání žalobní argumentace je však nedostatečné. Tvrdí-li krajský soud, že úvahy stěžovatele nebyly ničím podloženy, pak ignoruje, že navrhoval k podpoře svých tvrzení provedení důkazů návodem k obsluze a svědeckou výpovědí obsluhy rychloměru, které „ničím nepodložené úvahy žalobce“ mohly podpořit. Právě navržené důkazní prostředky byly relevantní k prokázání stěžovatelových tvrzení. Proto mu nelze vytýkat, že žádné důkazní prostředky nepředložil. Tvrzení stěžovatele je přitom konkrétní, logické a technicky relevantní. Podstatné je, že stěžovatel předložil konkrétní a nikoli nevěrohodné tvrzení o způsobu fungování rychloměru, a krajský soud paušálně jeho závěry odmítl jako „nemožné a neprokázané“, ač se stěžovatel dovolával provedení důkazů k jejich prokázání. Za takové situace nebylo možné, aby krajský soud setrval na závěru, že k vadě měření nemohlo dojít, neboť tvrzení stěžovatele vnáší do věci rozumnou pochybnost. Předloží-li stěžovatel konkrétní technickou argumentaci, která je racionální a logická, a z které vyplývá, že mohlo dojít ke zkreslení naměřené rychlosti, pak není dostatečné tuto argumentaci vypořádat poukazem na čitelnou registrační značku vozidla na snímku. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen a věc byla vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podstatou první stížní námitky je stěžovatelovo tvrzení, že jeho zmocněnkyni nebyly v průběhu správního řízení řádně doručovány písemnosti, a to zejména napadené rozhodnutí krajského úřadu.

Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, doručuje správní orgán na požádání účastníka řízení na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Podle ust. § 19 odst. 8 správního řádu v případě doručování na elektronickou adresu je písemnost doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.

Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 Ads 131/2011 - 44, vyslovil, že „*účelem institutu adresy pro doručování je docílit urychlení správního řízení, a nikoliv účelově manipulovat s místem doručování písemností ve správním řízení s cílem následně zpochybnit správnost procesního postupu správního orgánu*“. V rozsudku ze dne 12. 8. 2015, č. j. 3 As 205/2014 - 34, pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*účastník správního řízení nemá právní nárok na doručování písemností v elektronické podobě. Z § 19 odst. 3 správního řádu totiž vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda požadavku*

účastníka řízení na doručování na elektronickou adresu vyhoví či nikoliv, když smyslem tohoto postupu je zejména to, aby bylo řízení urychleno. Pokud tedy správní orgán dospěje k závěru, že takový způsob doručování nemůže přispět k urychlení řízení, není povinen doručovat na požadovanou adresu a může doručovat písemnosti tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal (§ 19 odst. 8 správního řádu). Tak tomu bývá zejména v případech, kdy má správní orgán podezření, že sdělení adresy pro doručování nebo elektronické adresy je pouze zdržovací taktikou".

V dané věci magistrát zaslal zmocněnkyni stěžovatele na jí požadovanou elektronickou adresu dne 28. 8. 2014 „I. Vyrozumění o zpřesnění popisu místa skutku II. Poučení účastníka řízení (obviněného) před vydáním rozhodnutí". Zmocněnkyně stěžovatele přijetí této písemnosti stanoveným způsobem nepotvrdila. Nelze tedy vytýkat správním orgánům, že vyhodnotily tento způsob doručování jako neefektivní a dále doručovaly zmocněnkyni stěžovatele na adresu jejího trvalého pobytu uvedenou v plné moci ze dne 25. 5. 2014, jako by o doručování na elektronickou adresu nepožádala. Tento postup byl zcela v souladu s citovanou právní úpravou, jakož i judikaturou Nejvyššího správního soudu. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015 - 42, v němž se uvádí, že „[u]*stanovení § 19 odst. 8 správního řádu je nutné vykládat tak, že správní orgán je povinen zasílat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy tento požádal o doručování písemností na elektronickou adresu. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn veškeré další písemnosti tomuto adresátovi zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Není tedy povinen se opětovně pokoušet o doručení písemnosti na elektronickou adresu adresáta*". Obdobný názor vyjádřil Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50. Z ust. § 19 odst. 8 správního řádu i citované judikatury tedy jednoznačně vyplývá, že správní orgán není povinen zasílat písemnosti na požadovanou elektronickou adresu opakovaně a že účastník řízení je povinen potvrdit převzetí jakékoli písemnosti zaslané na elektronickou adresu, nikoliv pouze písemnosti určené do vlastních rukou, jak tvrdil stěžovatel.

Protože při doručování napadeného rozhodnutí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nebyla zmocněnkyně stěžovatele na adrese uvedené v plné moci zastižena, byla zásilka dne 19. 1. 2015 uložena (§ 23 odst. 1 správního řádu) a zmocněnkyni byla zanechána výzva, aby si ji vyzvedla (§ 23 odst. 4 správního řádu). Přitom byla poučena, že nevyzvedne-li si uloženou písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byla k vyzvednutí připravena, písemnost se považuje za doručenou posledním dnem této lhůty (§ 23 odst. 5 a § 24 odst. 1 správního řádu). Protože si zmocněnkyně stěžovatele zásilku v uvedené lhůtě nevyzvedla, považuje se za den doručení čtvrtek 29. 1. 2015. Po marném uplynutí této lhůty doručující orgán vhodil dne 2. 2. 2015 písemnost do domovní nebo jiné adresátem užívané schránky. Z výše uvedených skutečností je zřejmé, že zmocněnkyni stěžovatele bylo rozhodnutí krajského úřadu řádně doručeno v souladu s citovanými ustanoveními správního řádu. Tvrzení stěžovatele, že mu tato písemnost nebyla doručena, je proto účelové.

Vzhledem k tomu, že stěžovatel spáchal přestupek dne 15. 3. 2014 a rozhodnutí krajského úřadu nabylo právní moci dne 29. 1. 2015, tedy dnem doručení (§ 73 odst. 1

správního řádu), pak jeho odpovědnost za přestupek nezanikla. Skutečnost, že dne 16. 3. 2015 zmocněnkyně stěžovatele nahlížela do správního spisu, je tedy z hlediska nabytí právní moci napadeného správního rozhodnutí irelevantní. Krajský soud tedy nepochybil, pokud žalobní námitky týkající se doručování písemností v rozporu se zákonem a prekluze odpovědnosti stěžovatele za přestupek posoudil jako nedůvodné.

Pokud jde o úřední záznam ze dne 28. 8. 2014, pak z něj vyplývá, že pracovnice magistrátu telefonicky kontaktovala strážníka Č. z Městské policie Lázně Bohdaneč, který jí na dotaz pouze sdělil, že *„vozidlo obviněného jelo ve směru od Pardubic na Lázně Bohdaneč a bylo změřeno v místě u přechodu pro chodce, v blízkosti zastávky MHD označené jako UMA továrna“*. Z uvedeného je tedy zřejmé, že se nejednalo o výslech svědka, jak tvrdil stěžovatel, ale pouze o neformální dotaz, jehož jediným účelem bylo zpřesnění popisu místa spáchání přestupku. Podle názoru Nejvyššího správního soudu se jednalo o nadbytečný úkon správního orgánu, neboť popis místa skutku uvedený ve sdělení o zahájení správního řízení ze dne 12. 5. 2015 byl dostatečně určitý a je zřejmý i z oznámení podezření z přestupku ze dne 15. 3. 2014 a souřadnic GPS uvedených na pořízené fotodokumentaci, které jsou součástí správního spisu. Nejvyšší správní soud, na rozdíl od krajského soudu, spatřuje v tomto postupu magistrátu vadu řízení. Tato vada ale nemohla mít vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí ve věci. Je tomu tak zejména proto, že nedošlo k žádnému porušení procesního práva stěžovatele, když tento byl o této skutečnosti navíc řádně informován.

V další stížní námitce stěžovatel tvrdil, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, neboť magistrát neprovedl jím navržený důkaz svědeckou výpovědí příslušníků městské policie, kteří provedli měření rychlosti jeho vozidla.

Jak správně uvedl krajský soud, ve věci přestupku není zákonnou povinností správního orgánu provádět výslech zasahujícího policisty. K této otázce se již vyjádřil i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 - 48, v němž uvedl, že *„K výslechu policistů by byl správní orgán povinen přistoupit jen tehdy, pokud by ve věci zůstávaly i nadále významné skutkové pochybnosti, respektive by skutková zjištění správních orgánů byla žalobcem rozumným způsobem zpochybněna. Tak tomu bylo například v případě, kdy žalobce tvrdil, že byl ke zrychlení donucen tím, že jej policejní vozidlo dojelo značnou rychlostí a vytvořilo tím nebezpečnou dopravní situaci, což bylo navíc spojeno s nejasnostmi kolem videozáznamu celé dopravní situace (viz věc řešená rozsudkem NSS ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011 - 51).“*

V dané věci stěžovatel zpochybňoval skutková zjištění magistrátu pouze tím, že jel se zapnutou navigací, která by jej zvukově upozornila při překročení povolené rychlosti, a dále tím, že snímek z měření je nakloněn, z čehož dovozoval, že mohlo dojít k chybnému měření. Výslechem zasahujících příslušníků městské policie pak chtěl prokázat, že obsluha měřícího zařízení při měření rychlosti pochybila.

Výše uvedená tvrzení stěžovatele však podle názoru Nejvyššího správního soudu nemohla žádným způsobem zpochybnit skutková zjištění magistrátu, která byla náležitě zdokumentována výstupem z kalibrovaného měřícího zařízení pořízeným proškoleným strážníkem městské policie. To, že stěžovatel jel se zapnutou navigací, je pouze jeho ničím

neprokázané tvrzení, a navíc navigace není autorizovaným měřidlem, na rozdíl od použitého měřicího přístroje TruCAM, který byl ověřen Českým metrologickým institutem s platností ověření do 22. 4. 2014. Z jeho uživatelského manuálu, který je založen ve správním spisu, jednoznačně vyplývá, že jde o ruční laserový měřič, jehož volitelným vybavením je i tyčový stativ. Tento přístroj je proto možné užít jak ručně, tak i na tyčovém stativu. Na str. 53 uživatelského manuálu se uvádí, že *„Funkčnost systému TruCAM je zajišťována pomocí různých algoritmů, které zajišťují, aby nebylo možné zobrazit špatnou hodnotu naměřené rychlosti. Kontrolní mechanismy zajišťují, že pokud TruCAM ukončí měření bez chybového hlášení, je hodnota naměřené rychlosti správná. Než se zobrazí naměřená rychlost, systém provede cyklus několika měření, aby vyloučil statisticky významnou chybu a potvrdil tak správnost naměřené hodnoty. Proto vyhodnotí-li kontrolní mechanizmus, že měření by nemuselo být správné (např. nenadálá překážka v trase paprsku, pohnutí ruky s TruCAMem atd.) objeví se chybové hlášení.“* Z uvedeného je tedy jednoznačně zřejmé, že pokud měřicí přístroj nemá stabilizovanou polohu, měření rychlosti se neprovede. Magistrát proto nepochybil, když odmítl provést důkaz výslechem svědků (příslušníků městské policie), protože o skutkovém stavu neexistovaly žádné důvodné pochybnosti.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. března 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu